

Ἄλλοιμονο σὺν δὲν ἔμπορῆς ὡς ἐξημένη φύσις
χωρὶς κρασσοκατάνυξι νὰ πᾶς καὶ νὰ ψηφίσῃς.
Ἄλλοιμονο, ποῦ σ' ἐκλογαῖς δὲν κόβει καὶ δὲν ράβει
καὶ μὲ τὴν ρητορεία του δεσμὰ δὲν καταθραύει.

Ἄλλοιμονό του, ποῦ δουλεῖ
δὲν ἔχει, κουφακδόνι,
τὸ νὰ φωνάζῃ τὴν Ἐλθῆ,
καθὼς καὶ τὸ Κορδόνι.

Μέσα σὲ σάλους ἐκλογῶν ἄλλοιμονον ἴστων Ἑλληνα,
ποῦ δὲν βαρεῖ νταούλιζα...
δὲν πρέπει μὴτε στέφανος σὲ τοῦτον ἀπὸ σέλινα,
ρέβαις καὶ παραπούλιζα.

Καὶ δημοσίᾳ πάντοτε σοῦ τῶπα καὶ κατ' οἶκον
πῶς πρέπει νὰ σ' ἐπωφελῇς
καὶ ἀπαρεγκλίτως νὰ τελῇς
τὸ νόμιμον καθήκον.

Ἐν τούτοις ὡς ἐκ περισσοῦ
καὶ ἴστων χορὸν τοῦ Παρικλέτου
σοῦπα πῶς ἔχομ' ἐκλογῶν
ἀγῶνας σωτηρίους
καὶ μὴ γελαῖς ὑμολογῶν
κυρίας καὶ κυρίους.

Μὰ σὺ σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
τοὺς ἀληθῶς κρισίμους
πρῶτος πηγαίνεις σ' τοὺς χοροὺς
μὲ τόσοις διασήμοις.

Καὶ ψάλλεις κάλλι κυριῶν
καὶ κάλλι καββαλιέρων,
καὶ παραβλέπεις γαυριῶν
τοῦ κράτους τὸ συμφέρον.

Ἄλλοιμονο, ποῦ δυσπιστεῖς τὴν ἔλευσιν Μεσσία,
μὰ πλησιάζει, Περικλῆ, δευτέρα παρουσία,
καὶ ἡ πολυφίλητος Πατρὶς ἐν Νίκαις καὶ Θυέλλαις
καὶ Ναυκρατούσαις τρομεραῖς καὶ Δόξαις καὶ νεφέλαις
προσέρχεται τὰ τέκνα τῆς τὰ προσφιλεῖς νὰ κρίνῃ,
καὶ λέγει τὰ δ' ἐρίγδουπος : ἐρρέτωσαν ἐκεῖνοι,
ποῦ σὲ θυέλλας ἐκλογῶν γιὰ τοὺς χοροὺς λιμάρουν
καὶ ὑποψηφίον βουλευτοῦ σαλόνι δὲν φερμάρουν.

Ἦλθα μὲ κάλπην πρὸς αὐτοῦς, πλὴν ἔδειξαν ἀδράνεια
καὶ ταπεινὴν διάνοιαν.

Ἦλθα καὶ τοὺς ἐξώρικισα σὲ προπατόρων μνήματα
καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἐφάνησαν σ' τῆς ἐκλογῆς τὰ τμήματα.

Τοὺς εἶπα νέων ἐκλογῶν
πῶς ἀνατέλλ' ἡμέρα,
καὶ μοῦπε κόσμος δυσπραγῶν:
χαίρω πολὺ, μὴτέρα.

Τοὺς ὥρικισα σὲ λευθεραῖς
καὶ σὲ στρατῶν στελέχη,
καὶ σὲ θεσμούς καὶ κουμπαραῖς,
ἀλλ' ὅμως πέρα θρέχει.

Τοὺς εἶπα γιὰ Συντάγματα
καὶ γι' ἄλλα τέτοια πράγματα,
καὶ δὲν ἐσήκωσες κανεὶς σανίδι, ξύλο, στέκα,
καὶ οἱ μὲν ἡγόρασαν ἀγρόν, οἱ δ' ἔζησαν γυναῖκα.

Ἦλθα καὶ τοὺς ἐξώρικισα σὲ μὴ μεγάλην οὐλίαν
καὶ ἐκεῖνοι μοῦπαν : τράβα.
Ἐφώναζα νὰ σηκωθοῦν ν' ἀκούσουν νὰ ρίψουν
καὶ ἐκεῖνοι μ' ἔβλεπαν ψυχροὶ μὲ νύστας χαρμῆς.

Μπρὸς ἀπὸ κάλπαις πέρασα,
ρετσίνα τοὺς ἐκέρασα,
τοὺς ἔδωσα τσιγάρα.

Κι' αὐτὰ δὲν τοὺς ἐρέθισαν,
δὲν κάπνισαν, δὲν μέθυσαν,
δὲν γίνηκαν φουγάρα.

Μὲ τὴν γλυκεῖα τὴν πίπιζα
καὶ τοὺς αὐλοὺς τοὺς μάγους
ἐλπιδες ἀνερίπιζα
στοῦ στήθους των τοὺς πάγους.

Ἦλθα μὲ κάλπην πρὸς αὐτοὺς καὶ ἐκλογικὴν
καὶ δάφνης ρίχνοντας κλαδιά
τοὺς εἶπα : στρέψετε, παιδιὰ,
σ' τὴν κάλπην τοῦ Φαρδούλη.

Στεφανωμένη καθίστατο μαρμαρένιο Σταδίου,
καὶ ἐδόθησαν σ' τῆς θεῖας γῆς
τοὺς παγωμένους ἐκλογαῖς :
ψηφίσετε Ζυγομαλά, Καλλιφρονᾶ, Γεννάδιο.

Κι' ἂν ἔνας πρόκειται νὰ ἔγῃ γιὰ τοῦτο αἰεὶ,
δὲν πρέπει ν' ἀμελήσῃς.
Τοῦτον τὸν ἔνα σὰς ζητῶ,
τὸν ἔνα θέλω μόνον,
χάριν αὐτοῦ γονυπετῶ
μὲ πάθος καὶ μὲ πόνον.

Τοιαῦτα κράζ' ἡ πότνια, πλὴν ἐκλογαῖς κανεὶς
ἀπὸ τοὺς ἀδράνεις
δὲν ἐξορμᾷ σὰν καὶ ἄλλοτε σ' τὸν σάλον τὸν σωτῆρα
καὶ τότε στρέφ' ἡ καφερὴ σ' τὸ μέγα Κοιμητήριον.

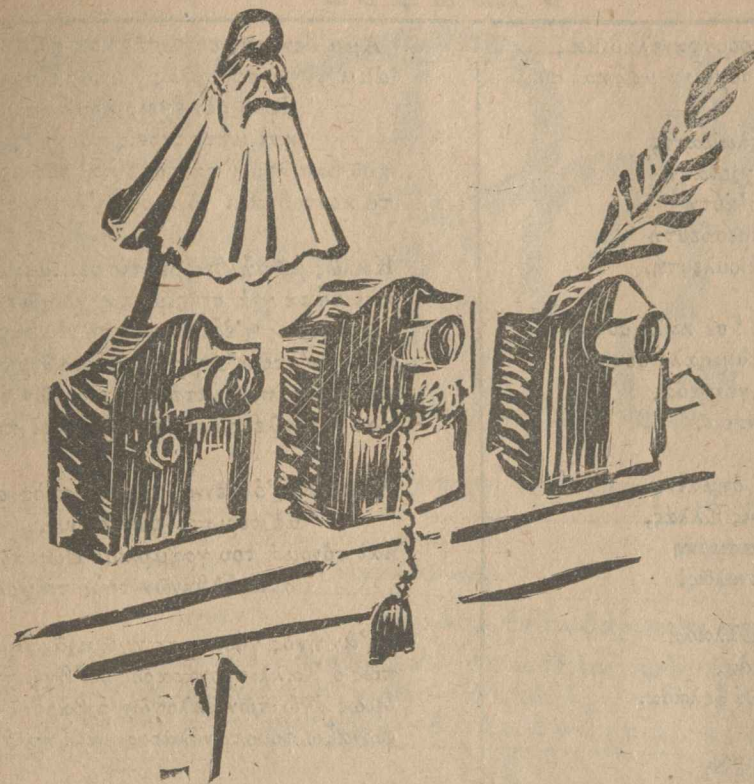
Ἔσπερ νεκροὶ τοῦλάχιστον ἀνστηθῆτε, καὶ
καὶ ἡμέρα νέας ἐκλογῆς τῶν Ἀθηνῶν χαραῖται.
Θαρρεῖς σ' αὐτοὺς τοὺς ζωντανούς πῶς ἐπεσε κατὰ
καὶ τώρα γιὰ τὴν ἐκλογὴν δὲν ἔχουνε λαχτήρα.

Τὰ κρύα σας τὰ μνήματα
παρακαλῶ ν' ἀφήσετε,
καὶ τρέξετε σ' τὰ τμήματα
καὶ δις καὶ τρίς ψηφίσετε.

Μὲ σάλπιγγα Τυρρηνικὴν
ἀνάστασιν σαλπίζω,
καὶ κίνησιν ἐκλογικὴν
ἀπὸ νεκροῦς ἐλπίζω.

Στεφανωθήτωσαν αὐτοί, ποῦχοι θερμὴ τὴν κρῆν
καὶ δὲν ἀφίουν ἐκλογὴν σ' τὸ θρόνον νὰ περῇ.
Στεφανωθήτωσαν αὐτοί, ποῦ φέρουν τὰ νταούλια,
ποῦ πηλαλοῦν τὰ τμήματα μὲ τῆς αὐγῆς τὴν πύλην
καὶ ὑποψηφίων μούτσουνα σ' τοὺς τοίχους ζωγραφίζουσι
πρὸ πάντων ὅσοι καὶ νεκροὶ φῶς φανερά ψηφίζουν.

Ἀχουρ, Περικλέτο μου, μὲ τοὺς λοιποὺς μὴν τρέψῃς
καὶ σ' τὴν φωνὴν ὑπάκουσε τῆς σεβαστῆς μητρί.

Πατροῖς Ἑλλάς μου, σ' τῆς κάλπαις ἔλα μ' ἔλθῃ, κορδόνι, καὶ φουστανέλα.

Τῆς ἐλευθέρης γῆς κραυγὴ κραυγάζει καὶ τῆς δούλης :
Καλλιφρονᾶς, Ζυγομαλάς, Γεννάδιο, Φαρδούλης.

Καλὰ μεγάλα φθέγγεται μυστηριώδης γλῶσσα
καὶ ἐξαίρονται τὰ δίκαια λαοῦ προνομιοῦχου,
καὶ πότε πότε κἀνιόνται βεγγαλικά καμπόσα
καὶ ἀρχίζει βῆχας δυνατὸς καὶ δὸς του γκούχου γκούχου.
Δὸς ἀφορμὴν εἰς τὸν σοφὸν νὰ τὸν ἰδῇς σοφωτερον,
δὸς ἀφορμὴν σ' τὸν βήχοντα νὰ βῆξῃ περισσώτερον.

Καθε δημότης ἀδρανῶν εἰς κόρακας ἐρρέτω.

Π.—Τὸν εἶδες τὸν Γεννάδιο ; Τὸν εἶδα, Περικλέτο.
Τποδοχὴ τοῦ γίνηκε σπουδαία καὶ μεγάλη
καὶ ἀμέσως τὸν ὠδήγησαν εἰς τοῦ Μαυρομιχάλη.

Σκουῶ γιὰ τὸν Γεννάδιο καὶ μάσκουλα τινάζω,
μὰ μούλεγαν Καλλιφρονᾶς καμπόσοι νὰ φωνάζω,
καὶ ἄλλοι Φαρδούλαρος καὶ Ἐλθῇ, καὶ ἔσκουζα, παπαρδέλα :
Κορδόνι, Ἐλθῇ, καὶ τῆς Λόντρης φουστανέλα.

Τοῦ Γενναδίου φθάσιμο σ' τὸν τόπο τὸν διάσημο.

Π.—Λοιπὸν τὸν εἶδες, Φασουλῆ ; Τὸν εἶδα, φαμφαρόνο,
καὶ ἔτσι τὸν προσεφώνησα μὲ πατριώτου πόνο.

Ἐν μέσῳ τόσων τρομερῶν καὶ πολλαπλῶν κινδύνων
καλῶς μὰς ἐφθασες καὶ σὺ μὲς ἀπὸ τὸ Λονδίνον.

Μὲς ἀπ' ὀμίχλας σκοτεινὰς
φθάνεις καὶ σὺ μὲς σ' τὰς κλεινάς,
ὅπου Σταδίων μάρμαρα καὶ τοῦ φωτὸς μνημεῖα,
καὶ Δόξης ἀετώματα

καὶ Βάκχων στεφανώματα,
καὶ ἡ χάρις ἡ βρωμία.

Καλῶς μὰς ἦλθες θαλερὸς ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα
ν' ἀκούσῃς ἐθνικὸ ζουρνᾶ καὶ Ἑλληνικὴ φλογέρα.
Καλῶς μὰς ἦλθες εὐχλωττος νὰ κἀνῃς ὁμιλία
μὲς ἀπὸ τὴν Ἀγγλία,
ποῦ σὲ κυττοῦν φουστανελά Μυλλόρδοι τενεκέδες
καὶ πρῶταις Μις καὶ Λαῖδες,
καὶ δὲν ξεχνοῦν καὶ τοὺς Ρωμηούς, ποῦ μὲ τὸ γουρουλί-
τῆς φουστανέλας ἐξυμνοῦν τὴν δόξαν τὴν αἰδίων. [ιδιον

Καλῶς μὰς ἦλθες σ' τὸ χορὸν,
ποῦ σὲ πολλὰ τυρβάσεις,
ποῦ θέρεις τ' Ἀγγλικά νερά
καὶ φουστανέλα βάζεις
κάθε γιορτῇ μας ἐθνικῇ
καὶ σάλπινγας μεγάλας...
ἐδῶ τὴν βάζουν μερικοὶ
μόνο τὸ Καρναβάλι.

Παρακαλῶ μὴν τὴν φορῇ,
βγάλε τὴν τὴν νελοῖα,
καὶ μὴ, Γεννάδιο, θαρρῇς
πῶς εἶσαι σ' τὴν Ἀγγλία.

Κι' ἂν βάλῃς φέρμελη χρυσὴ
καὶ ὀλόχουσα σουζούκια,
μὰ μὴ νομίζῃς πῶς καὶ σὺ
θὰ πᾶρῃς μονοκούκια.

Κι' ἐμένα, κύρ Γεννάδιο, καθόλου δὲν ἀρέσει
κανέναν ὑποψήφιον μὲ φέρμελη καὶ φέσι.
Λόγια καὶ κόποι χάνονται καὶ ὅλα πηγαίνουν ἀδικα
χωρὶς καμπόσας κουμπαραῖς, τσιγάρο καὶ κρασί...

πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος μὲ τὰ φουστανελάδικα ;
μ' αὐταῖς τῆς φουστανελαῖς σου συχώρα μας καὶ σύ.

Κρίμα γιὰ σένα τὸν διπλωμάτη,
ποῦ φουστανελά φορεῖς χιονάτη,
κι' ὥσως ἐλπίζεις μόνο γι' αὐτὴ
πῶς θὰ σὲ κάνουν καὶ Πρεσβευτὴ
καὶ θὰ σὲ βγάλουν καὶ Βουλευτὴ.

Καλῶς μᾶς ἤλθες... μπα ! σὲ καλὸ σου...
κρίμα στή γνῶσι καὶ σὸ μῆαλό σου.
Μπορεῖ νὰ ξέρης καλὰ, γεννάδα,
τὴν Ἑγγλιτέρα τὴν φιλενάδα.

Μὰ δὲν γνωρίζεις καὶ τί σημαίνει
Ρωμῶν Κουβέρνο, πατρις Ἑλλάς,
καὶ στήν Ἀθήνα τὴν δοξασμένη
νάσαι Μινίστρος φουστανελάς.

Δὲν εἶναι πλέον εἰς τὴν Ἑλλάδα
καθβαλερία φουστανελάδα,
κι' οἱ τσαρουχάδες φοροῦν βελάδα.

Γιὰ φουστανελαῖς οὐ καιρός,
καὶ τώρα φθάνεις σθεναρὸς
καὶ ντοῦρος ἀπ' τὴν Λόντρα
νὰ πῆς στυς ἄλλους κόντρα.

Κύττα τί κόσμος σὲ θωρεῖ...
τὴν μέση σου τὴν λιγερὴ
κάνε τὴν ἔτσι κι' ἔτσι.

Νὰ καὶ μεντέρι καὶ σοφᾶς,
κάτσε νὰ πιῆς, κάτσε νὰ φῆς
σφακτὸ καὶ κοκορέτσι.

Ἐχεις μᾶς λέν, Γεννάδιε, καὶ γνῶσι καὶ σοφία,
μὰ δὲν σκαμπάζεις σὰν κι' ἐμᾶς ἀπὸ γεωγραφία,
καὶ περιέργως ἐρωτῶ πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς
ἀφοῦ τὸ Κακοσάλεσι καὶ τὴν Χασιά δὲν ξέρεις,
κι' ἀπὸ τὸν Κάμπελ Μπάνερμαν δὲν θάχῃς κἄν ἀκούσει
ποῦ πέφτει τὸ Μαρκόπουλο, ποῦ πέφτει τὸ Μαρούσι.

Γεννάδιε, τί νὰ σοῦ πῶ !..
πρέπει νὰ τῶχῃς γιὰ ντροπὴ
τὸ ν' ἀγνοῇς τὸν Ὄρωπό,
τὸ ν' ἀγνοῇς τὸ Κορωπί.

Ξέρεις τῶν Λόρδων τὴν Βουλὴν,
καὶ τὴν τῶν Κοινοτήτων,
καὶ κάθε σφαῖραν ὑψηλὴν
τῶν ἐπισημοτήτων.

Ἀλλὰ δὲν ξέρεις τί θὰ πῇ καδρόνι καὶ σανίδι
καὶ μ' ὅλη τὴ σοφία σου μᾶς φαίνεσαι μιὰ νοῦλα...
τοῦλάχιστον δὲν ἀκουσες νὰ λέν γιὰ τὸ Μενίδι
καὶ γιὰ τὸν Μίχα τὸν γνωστὸ καὶ γιὰ τὴν Σπυριδοῦλα;

Κι' ἔπειτα σώνει καὶ καλὰ
θέλεις μὲ τοῦτα τὰ μυαλὰ
νὰ κάνῃς τὸν φουστανελά.

Ἄμμ' δὲν μᾶς συχωρᾷς καὶ σύ, ποῦ μὲ μῆαλό σου
ἀμμ' τί φουστανελάς λοιπὸν εἶσαι καὶ σύ, καὶ μῆαλό σου
ἀφοῦ δὲν ἔχεις κουμπαραῖα
καὶ μῆτε ξέρεις τὰ χωριά,
ποῦ βασιλεύει πάντοτε καὶ νῦν καὶ στὸν αἰῶνα
τὸ κοντοβράκι τὸ λερὸ κι' ἡ τσαρουχοβελόνα.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, βέλτιστε... μεγάλο τὸνομά σου
καὶ τώρα γιὰ σφιζίματα χειρῶν προετοιμάσου.
Πρεπόντως σ' ἐξετίμησε τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις
κι' ὅταν στυς Ἀγγλους Πρεσβευτὴς ἡμῶν ἡκτινῶν
καὶ τώρα ποῦ κατέρχεσαι στῶν ἐκλογῶν τὸν στυ
καὶ θαρραλέος ἔρριψες τὸν περὶ πάντων κύβον.

Χαρήτε κι' ὁ Γεννάδιος λαμπρὸς ἀποβιάζεται
μὲ περιστροφῶν ἤχους,
καὶ τὸνομά του γράμμασι Ρωμαῖκοῖς διαβάζεται
στῶν Ἀθηνῶν τοὺς τοίχους.

Κι' ἂν ἤχος γύρω μας ἡχῇ μιᾶς δυνατῆς φωνᾶς
πῶς ὁ Καλλιφρονάραρος θὰ βγῇ τῆς Κορδονάρας,
ὅμως ἐγὼ τῶν ἐκλογῶν ὁ βάρδος ὁ παμμίαρος
φωνάζω φουστανελάρος καὶ ζήτ' ὁ Γενναδίαρος.

Μῆτε προφῆτου δύναμιν δὲν ἔχω, μῆτε μάγου,
νὰ προσιπῶ τὴν ἐκβασιν αὐτῆς τῆς ἐκλογῆς σου,
μὰ μὴ τὰ λόγια λησμονῆς τοῦ δαίμονος Ἰάγου
στὸν ἀγαθὸ τὸν Κάσιο : γέμισε τὸ πουγγί σου.
Καὶ τὰ Καλύβια τῆς Χασιάς κι' ὁ Κουβαρᾶς καὶ τί
μὲ χρήματα καὶ ρήματα σὲ καρτεροῦν μεγάλα.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, οὐὲλ κόμ... τοῦ Γενναδίου ζήτω
τὴν ἐναρξιν τῆς ἐκλογῆς περιχαρὲς κηρύττω.
Κυριακὴ σωτήριος καὶ πάλι ξημερώνει...
χαρὰ στὸν ποῦχει κουμπαραῖς καὶ μπάρμπα στυ

Π. — Κι' ἐγώ, ξυλένις ρήτορα, σὲ δέρνω μὲ καδρόνι.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ Εὐχαριστῶν Σύλλογόν μας ἀγαστόν.

Ἐκφράζω στῶν ἡθοποιῶν τὸν Σύλλογον ἐκείν
εὐχαριστήρια θερμὰ, πολλὰ τε καὶ μεγάλα,
δι' ὅσων ἔκαμε τιμὴν σ' ἐμὲ τὸν Ἀρλεκῖνον
καὶ μέλος τοῦ μ' ἐξέλεξεν ἐπίτιμον τὰ μάλα,
καὶ μ' ἔκρινε κι' ὡς ἀξιὸν γιὰ τοῦ Νομπέλ τὸ γέρας
εἰς τὸ διάστημα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Καὶ καμπύσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Θάλλον Ἡμερολόγιον καὶ τὸ Πατραϊκόν,
ποικίλον καὶ τερψίθυμον καὶ ψυχαγωγικόν.
Μπενάκης ὁ Νικόλαος εὐρίτιμος ἐκδότης,
τοῦ Νεολόγου τῶν Πατρῶν συντάκτης ἐν τοῖς πρώτοις.

Εὐσεβεῖς ἐβγήκαν στίχοι στὴν Ἀγγλίαν τυπωμένοι
κι' ὑπὸ Πάνου Κατωπόδη λίαν εὐσεβῶς γραμμένοι.